

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

תיק 1234501/3

ב"ה

בבית הדין הרבני הגדול ירושלים

לפני כבוד הדיינים:

הרב יעקב זמיר, הרב מימון נהרי, הרב ציון לוז-אילוז

המערער: [REDACTED] ת"ז [REDACTED] (ע"י ב"כ עו"ד גלעד גלזמן)
נגד
המשיבה: [REDACTED] ת"ז [REDACTED] (ע"י ב"כ עו"ד רעות שדה)

הנדון: חלוקת רכוש - כריכה

פסק דין

לפנינו ערעור האיש (להלן המערער) על פסק בית הדין האזורי פתח תקוה מיום י"ז באייר תש"פ 11.05.2020 שעניינה חלוקת רכוש כולל דירת הצדדים ואיזון משאבים.

להלן פסק בית הדין נשוא הערעור

בפני בית הדין תביעת האיש לכוונת שיתוף ספציפי בדירה הרשומה על שם האישה
בר[REDACTED]

רקע

הצדדים נישאו בשנת 2000 ולהם בת קטינה. לשני הצדדים אלו נישואין שניים.
הצדדים התגרשו בתאריך 16.7.19.

משך רוב שנות הנישואין התגוררו הצדדים בדירה נשואת החלטה זו למעט
בשנת הנישואין הראשונה בה התגוררו הצדדים למשך חודשים ספורים בדירה
הקודמת שאף היא הייתה בבעלות האישה, בהוד השרון.

הדירה בעיר אלעד נרכשה בתאריך 28.4.02 כאשר בהסכם המכר שנחתם
בתאריך זה, מופיע רק שמה של האישה, ואין חולק כי רוב הכספים ששולמו עבור
הדירה, שולמו על ידי האישה, שלצורך כך מכרה את דירתה בהוד השרון ומכספי
תמורת הדירה בצירוף גרירת המשכנתא מהדירה בהוד השרון לדירה באלעד,
רכשה את הדירה הנוכחית אשר כאמור נרשמה רק על שמה.

האישה שילמה בהמחאות הרשומות רק על שמה בתמורה לרכישת הדירה
במועדים שונים, סך 575.829 ₪, בנוסף האישה נושאת לבדה בתשלומי
המשכנתא כשם שנשאה לבדה בתשלומי המשכנתא על דירתה הקודמת.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יצוין כי שמה של האישה מופיע באופן בלעדי בחוזה הרכישה כאמור, בשטרי המכר השונים ובשטרי המשכנתא, באישור מסירת הדירה ובאישור גמר החשבון מטעם החברה, ברישום בטאבו וברישומי חברת הבנייה והבנק הממשכן.

שמו של האיש הופיע רק בטופס הבקשה לרכישת הדירה, בביטוחי המשכנתא [שכאמור שולמה על ידי האישה בלבד] ובחשבון הארנונה.

כמו כן טען הבעל בכתבי טענותיו ובדיון, כי הואיל ונשא לדבריו בכל הוצאות הבית, לפיכך תשלומי המשכנתא של האישה נזקפים גם לזכותו, במסגרת ההתנהלות הכספית שהייתה בין הצדדים.

כמו כן טען האיש בדיון, כי היות וכלל נכסי הצדדים שנצברו בתקופת הנישואין הינם בני איזון, לפיכך התשלומים ששולמו בפועל על ידי האישה, שולמו בעצם גם על ידיו משום שכספים אלו הינם בני איזון.

בדיון שהתקיים הובהר [מול שו' 57-50 לפרוטוקול], שחתימת האיש בנושא המשכנתא מול הבנק, הייתה רק לצורך קבלת הסכמתו לפינוי מהדירה במקרה של חדלות פירעון אך הבנק לא ראה בו כל צד לתשלום המשכנתא.

בדיון אף הודה האיש כי גם כאשר ערך שיפוץ בדירה, מצא לנכון לגבות מאשתו תשלום עבור עבודתו [מול שו' 104 לפרוטוקול].

דיון והכרעה

מכל האמור עולה תמונה ברורה וחד משמעית, כי האיש לא הציג כל בדל הוכחה על כל תשלום שהוא בנוגע לדירה, בתביעה לשיתוף ספציפי, נטל ההוכחה מוטל על הטוען לכוונת שיתוף, נטל זה הוא כבד מאד שכן הוא מנוגד לרישום הנכס שהוא משמעותי ומהותי ביותר.

האיש כאמור לא הציג כל הוכחה ולו הקלושה ביותר למעט אמירות לחלל האוויר.

ראוי לציין כי על אף שבהתאם לחוק יחסי ממון כלל נכסי הזוג שנצברו בתקופת הנישואין הינם בני איזון, אך יש להבהיר כי האיזון חל בעת מועד הקרע ולמפרע, על כל הנכסים הנמצאים בעין בעת הקרע.

ברור לכל בר דעת כי אין משמעו של האיזון לכלול בו את כל הכספים שנכנסו במשך חיי הנישואין לקופה המשותפת, אלא אם כן יתבררו הברחות חריגות בסמוך למועד הקרע וגם אז נתון הדבר לשיקול דעתו של בית הדין.

שאר הכספים שנצברו במהלך הנישואין ואינם קיימים במועד הקרע, אינם בני איזון.

לפיכך והואיל והתברר כי האישה נשאה בכלל הוצאות הנובעות מרכישת הדירה לרבות תשלומי המשכנתא, פוסק ביה"ד, כדלהלן:

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

א. דין תביעת האיש לשיתוף בדירה להידחות על הסף.

ב. מבוטלים בזה כלל העיקולים שהוטלו על הדירה לאור התביעה.

עד כאן פסק בית הדין המתייחס לחלוקת הדירה הרשומה ע"ש האישה (להלן המשיבה) ובה קבע כי הדירה הרשומה על שמה תישאר בבעלות המשיבה, ואילו באיזון המשאבים קיבל בית הדין את בקשת המערער לחלוקה שווה בהתאם לחוק יחסי ממון וכדלהלן

לאחר העיון בסיכומים ובחומר שבתיק, בית את הדין דוחה את בקשת האישה ומורה על ביצוע איזון שוויוני בזכויותיה הסוציאליות, זאת משום שטענותיה בנושא חלקו של האיש במאמץ הכלכלי, לא הוכחו כלל, אדרבה, בדיון שהתקיים בתאריך 24.2.20 (מול שו' 124-134 לפרוטוקול) הודתה האישה במהלך חקירתה כי הבעל נשא בהוצאות הבית, גם אם לדבריה בצמצום.

מעבר לכל האמור, הואיל והאישה מבקשת להפקיע מהאיש את זכותו לאיזון שוויוני על פי החוק ובהתאם לסעיף 8 (1) (2) לחוק יחסי ממון, חובת ההוכחה עליה, האישה לא המציאה אסמכתא התומכת בטענתה אלא טענות כאלה ואחרות כאשר חלקן נסתרות מדבריה בדיון כאמור.

אמנם לעניין זכות האיש בדירת המגורים, קבע בית הדין כי טענתו נדחית הואיל ולא הוכח שנשא בתשלומי המשכנתא, אך אין זה שייך לענייננו, שכן לעניין הטענה לשיתוף ספציפי בדירה הרשומה על שם האישה, חובת ההוכחה על האיש ואילו לעניין הזכויות הסוציאליות, חובת ההוכחה על האישה.

לאור האמור מחליט ביה"ד כדלהלן:

א. זכויותיהם הסוציאליות של הצדדים, יאוזנו בחלקים שווים.

ב. ממנים את האקטואר מר נתן שטרנפלד מרחוב שדרות גושן 49 בקרית מוצקין

(טל: 04-8731837) לעריכת דו"ח האיזון בנושא הזכויות הסוציאליות של הצדדים.

ג. הצדדים ישתפו עמו פעולה ויישאו בשכר טרחתו בחלקים שווים.

ד. הצדדים ימציאו לבית הדין בתוך שבעה ימים את עמדתם לעניין מועד הקרע,

עד כאן מהחלטת בית הדין בעניין איזון משאבים הנחוץ להבנת הכרעתינו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נעיר, כי באיזון המשאבים על פי חוק יחסי ממון יזכה המערער בסכומי כסף לא מבוטלים מזכויות פנסיוניות של המשיבה כאשר היא נותרת ללא זכויות ממנו כלל מאחר ועבד ב"שחור" ללא הצהרות הון.

פטורים אנו לפרט את הרקע העובדתי כפי שהובא במבוא לפסק הדין נשוא הערעור, קחנו משם. נציין רק לעובדה שמועד הקרע נקבע בהחלטת בית הדין מיום י"ט בסיון תשפ"א 11.06.2020 לתאריך 21.11.2018.

עוד נציין שבית הדין בפסק הדין נשוא הערעור כתב ששווי הדירה נשואת הערעור היה בסך 575,829 ₪, המשיבה ציינה סכום 555,000 ₪ ואילו המערער ציין בכתב הערעור לסכום 530,000 ₪ ובדין שהתקיים בפנינו טען לסך 540,000 ₪.

בפני בית הדין לא הוצג חוזה המכר אולם יש להניח כפי שציין בית הדין קמא שהסכום הינו 575,829 ₪.

בית הדין הציע לצדדים פשרה במסגרת הליך גישור עליו הסכימו הצדדים אולם ההליך כשל בגין אי הסכמת המערער להצעת בית הדין.

בהתאם להחלטות בית הדין המציאו הצדדים מסמכים שונים בעניין מעמדו המשפטי של המערער בהלוואה שנלקחה מהבנק ונגררה לצורך רכישת הדירה מהם עולה בבירור כי אין למערער זכות קניינית אלא של "לווה נוסף" להבטחת ההלוואה שנטלו הצדדים מאחר והוא מתגורר בדירה אזי הבנק דרש להכלילו כחייב בחוב ההלוואה.

עוד עולה מהמסמכים שהוגשו וכן בהתאם לפסיקתא מוסכמת שהגישו הצדדים לאישור בית הדין ובו פנה בית הדין להנהלת הבנק המלווה למתן הבהרה לסכומי הכסף שניתנו כהלוואה לצורך רכישת הדירה באלעד בשנת 2002 וכן יתרת סכום ההלוואות למועד הקרע.

מתשובת הבנק עולה כי סך כולל של שתי ההלוואות שנלקחו לצורך רכישת הדירה הינו 358,589 ₪ והיתרה לפירעון ההלוואות הללו במועד הקרע עמד על סך 56,961 ₪ שהמשיבה שילמה בגפה.

נמצא איפוא, כי ההלוואה שנטלה המשיבה והמערער צורף כלוה עומד על סך 358,589 ₪ מתוך 555,000 ₪ שווי הדירה שנרכשה באלעד.

לאחר ניכוי יתרת חוב ההלוואה בסך 56,961 ₪ ששולמה ע"י המשיבה לאחר מועד הקרע נמצא איפוא כי לצורך רכישת הדירה באלעד היה לצדדים הלוואה ששולמה בתקופת גישוניהם בסך 302,598 ₪ שהם כארבעים אחוז משווי הדירה.

אין חולק כי המשיבה שילמה מחשבון הבנק הפרטי שלה את חוב המשכנתא פרט לסך של 4,000 ₪ שהמערער טען ששילם (ראה פרוטוקול הדיון בבית הדין דנן)

אין חולק כי למערער לא היה חשבון בנק והוא עבד כ"שיפוצניק" כאשר לדבריו השתכר כששת אלפים ₪ לחודש, ואילו לטענת המשיבה השתכר יותר.

אין חולק כי המערער לא שילם מזונות ילדיו מנישואין קודמים ובגין כל הוגבל בבנק ולא היה לו חשבון בנק.

אין חולק כי בתאריך 23.11.2011 כאחד עשרה שנים לאחר הנישואין) הצדדים הגישו לבית הדין האזורי בקשה משותפת לאישור הסכם גירושין שנחתם על ידם ובו נכתב תחת הכותרת חלוקת רכוש "הדירה ברחוב [שם] תישאר בבעלות האשה" ההסכם לא אושר והתיק נסגר כפי הנראה בגין ניסיון שלום בית.

להלן טיעוני המערער המרכזיים

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

א. שגה בית הדין בקביעה שדירת מגורי הצדדים במשך שש עשרה שנות נישואין תיוותר בבעלות המשיבה ללא התייחסות לפסיקות האזרחיות בעניין שיתוף ספציפי. לטענתו, שגה בית הדין בקביעה כי לא הציג הוכחות בגדר דבר מה נוסף שיצביע על כוונת שיתוף ספציפי. לדבריו, הוכיח כי השתתף בשיפוצים, צורף כלווה לחוב המשכנתא, השתתף בתשלום המשכנתא, עשה ביטוח חיים והוא זה שהזמין את הדירה בטרם רכישתה. מציין לפסיקות בתי הדין ופסיקות אזרחיות בעניין שיתוף ספציפי.

ב. טוען כי הדירה נרשמה על שם המשיבה בגין היותו בעל חוב כולל מזונות ילדיו מנישואין קודמים ומחשש שמא הנושים יעקלו את הדירה לצרכי תשלום החובות הרבים.

ג. עוד טוען כי אין חולק שהדירה באלעד נרכשה ברובה מכספי משכנתא שנגררה מדירה קודמת של המשיבה ושולמה ברובה במשותף מאחר והוא שילם את הוצאות הבית מכספים שקיבל במזומן מעבודתו ב"שחור", ובכך השתתף בתשלום חוב המשכנתא. טוען כי המשיבה כמעט ולא הביאה עמה כסף חיצוני משלה לרכישת הדירה.

ד. עוד טוען כי שגה בית הדין בקביעתו שהוא לא השתתף בתשלום חוב המשכנתא, לדבריו, המשיבה הודתה בכך שהוא השתתף בתשלומים שוטפים של הבית והחזקתו. לטענתו, אין לייחס משמעות לעובדה שהתשלום יצא מחשבונה הפרטי של המשיבה מאחר והיו שותפים במאמץ בכלכלת הבית והחזקתו.

לסיכום: עותר לביטול פסק הדין וקבלת מחצית שווי הדיחה.

להלן טיעונים ותגובות מרכזיים של המשיבה

א. צדק בית הדין בקביעה שהדירה הרשומה על שמה שייכת לה. לדבריה, המערער לא השתתף ברכישת הבית ובתשלומי חוב המשכנתא כלל. טוענת כי הדירה נרכשה בסך 555,000 ₪ מכספים שלה ומכספי הלוואת משכנתא שנגררה מדירתה הקודמת לטובת הדירה. לדבריה, ההלוואה שנטלה מהבנק עמדה על סך 350,000 ₪ ושולמה מכספים שקיבלה מהכנסתה החדשית בסך 8,500 לחודש ששולמו מחשבונה הפרטי. יתרת הסכום בסך של כמאתים אלף ₪ שולמו מכספים פרטיים שהיו לה שהביאה מנישואיה הקודמים.

ב. טוענת כי הדירה נרשמה על שמה ללא עוררין עקב רכישתה מכספים שלה בלבד.

ג. מכחישה כי הדירה נרכשה ברובה מכספי משכנתא.

ד. לטענתה צדק בית הדין בקביעתו כי המערער לא הוכיח שהשתתף ברכישת הדירה ובתשלום חוב המשכנתא.

לסיכום: דורשת לדחיית הערעור.

דיון והכרעה

לאחר שבית הדין שמע את הצדדים וב"כ באורך רוח ועיין בחומר הרב שהמציאו לבית הדין דנן וכן בחומר שבתיקי בית הדין האזורי, עמדת בית הדין שיש לקבל חלקית את הערעור בנוגע לחיוב המשיבה בתשלום מחצית חוב המשכנתא ששולם עד למועד הקרע.

להלן נימוקנו

כפי שהבאנו במבוא לפסק הדין, מהעיון במסמכים המונחים לפנינו עולה בבירור כי המערער לא השתתף כלל בתשלום כל שהוא לרכישת הדירה.

אין חולק כי חוב המשכנתא שולם מחשבון בנק המשיבה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

המערער הודה בפנינו כי השתתף בתשלום כארבעת אלפים ₪ בחוב זה. (ראה פרוטוקול הדיון שורה 185) מה שמצביע כי צדק בית הדין קמא בנימוקי פסק הדין שהמערער לא השתתף בתשלומים ברכישת הדירה ובחוב המשכנתא.

בין הצדדים חילוקי דעות האם היה הסכם בעל פה שהמערער ישא בהוצאות השוטפות של הבית כולל מסים ואילו המשיבה תשא בתשלום חוב המשכנתא.

לטענת המערער, היה הסכם בעל פה ועל פיו פעלו במשך כל תקופת נישואיהם. לדבריו, הדבר נבע מכך שלא היה לו חשבון בנק והכנסתו היתה בכסף מזומן שממנו שילם את הוצאות הבית.

לטענת המשיבה, המערער נהג בקמצנות יתירה וגם אם היה קונה מדי פעם צרכי הבית ותשלומים שונים, היה דואג לצרכיו, בזבוז כספים רבים לצרכיו שלו ולא השתתף ממש בהוצאות השוטפות.

המערער לא המציא ראיות ברורות לגירסתו, אולם גם המשיבה לא המציאה ראיות לדבריה וההשאלה נותרה שנויה במחלוקת.

בית הדין קמא חילק בפסק הדין נשוא הערעור וקבע כי מכיון שהמשיבה הודתה שהמערער השתתף בחלק מהוצאות הבית הרי שמגיע למערער מכח זה להתחלק עמה בזכויותיה הפנסיוניות בהתאם לחוק, ברם בעניין הדירה קבע כי המערער לא המציא כל הוכחה להשתתפותו ברכישת הנכס ותיחזוקו.

יתירה מכך כתב

בדיון אף הודה האיש כי גם כאשר ערך שיפוץ בדירה, מצא לנכון לגבות מאשתו תשלום עבור עבודתו [מול שו' 104 לפרוטוקול].

כלומר, בית הדין קמא יצא מתוך הנחה ברורה שאכן המערער לא השתתף כלל בשיפוץ הבית.

בית הדין סבור שעובדה זו יש בה יותר מרגליים לדבר שהצדדים לא התכוונו לשתף זא"ז בבעלות על הבית שרשום על שם המשיבה בלבד ומכאן דרישת תשלום של המערער מהמשיבה לשלם על שיפוץ שערך למרות היותו "שיפוצניק" שמטבעם של יחסים בין בני זוג שכל בעל נורמטיבי לא היה דורש תשלום כל שהוא על שיפוץ שעושה בבית בו הוא מתגורר עם בת זוגו.

חיזוק נוסף להערכה זו הינו הסכם הגירושין שחתמו עליו הצדדים לאחר אחד עשר שנות נישואין ובו נכתב במפורש שהבית יישאר בבעלות המשיבה.

נכון אמנם שההסכם לא אושר, אולם יש בו להצביע על אי כוונת שיתוף בבית שבו התגוררו הצדדים במשך אחד עשר שנות נישואיהם, וכפי הנראה גם לאחר מכן שכן המשיבה בכתב התביעה לגירושין בשנת 2018 העלתה טענות קשות בדבר אלימות נפשית של המערער, קמצנותו, נהג כחילוני בדפי הפייסבוק שלו שם הוצגו תמונות עירום, נהג להתרועע עם נשים ולבזבז כספים ולא קיים עמה חסי אישות.

לזאת יש להוסיף שהמשיבה חתמה על שטר צוואה ובה היא מורישה את הבית הרשום על שמה לילדיה מנישואין קודמים ולבת המשותפת דבר המצביע על כך שלא היתה כל כוונה מצידה לשתף את המערער ברישום בדירה.

לאמור. טענות המערער שבכתב הערעור שיש ללכת על פי הפסיקה האזרחית שקבעה שיש שיתוף ספציפי בדירת מגורים במשך זמן רב אינה קיימת בנסיבות מקרה דנן בו יש שלוש עובדות המצביעות על ההיפך הגמור שלא היתה כל כוונת שיתוף מצד המשיבה וגם מצד המערער מהעובדה שחתם על הסכם הגירושין ודרש תשלום חלקי של השיפוץ.

נציין, שכאשר בית הדין שאל את המערער לפרש הסכמתו בהסכם להותיר את הבית בבעלות המשיבה, התחמק המערער מתשובה ובתחילה אף טען שזה שקר וכי הוא לא חתם על הסכם שכזה. (ראה פרוטוקול הדיון מיום כ"ט בחשון תשפ"א 11.05.2021 שורות 314-343)

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

פועל היוצא מכך שלמערער אין כל זכות קניינית בבית הרשום ע"ש המשיבה שנרכש מכספיה הפרטיים בסך כחמשים אלף דולר שקיבלה מהגרוש שלה (ראה כתב תביעה והסכם גירושין המצורף לו) סכום נכבד של כארבעים אחוז מערך הדירה (ולא כטענת המערער סכום מיזערי) וכן את יתרת הסכום שנטלה כהלוואה מהבנק להשלמת התשלום שאף הוא שולם מחשבונה הפרטי.

צודק המערער בכתב התביעה, שדירת מגורים משותפת גם אם הדירה רשומה בבעלות אחד מבני הזוג, אם נרכשה במהלך הנישואין יש כוונת שיתוף ספציפי, ברם כאשר יש אינדיקציות המראות שלא היתה כל כוונה שכזו וכמו במקרה דנן, אזי, הדירה בבעלות מי מבני הזוג שרשומה על שמו.

למרות האמור, סבור בית הדין שמאחר ובפנינו הודאת המשיבה שהמערער שילם חלקית את הוצאות הבית השוטפות כולל מסים, נראה סביר שהשתתפותו זו מזכה אותו במחצית חוב המשכנתא ששולם ע"י המשיבה עד למועד הקרע, שכן יכולת התשלום של המשיבה נבע מהשתתפות המערער בהוצאות הבית.

אמנם קשה לשער בדיוק עד כמה השפיעה מידת השתתפות המערער בהוצאות הבית על יכולת המשיבה לשלם את כל החוב, אולם לא ניתן להתעלם שרבים מבני זוג נוהגים כיום להשתתף כל אחד כפי יכולתו בהוצאות והחובות המשותפים ולמערער עומדת זכות הטענה שהתנהלותם הכלכלית המשותפת בנסיבות אלו שהוכרה לעבוד ב"שחור" מזכה אותו בהשבת מחצית חוב המשכנתא ששולם כביכול בעצם סיועו בכלכלת הבית.

נציין עוד, כי המערער זכאי לקבלת זכויות פנסיוניות של המשיבה בהתאם לחוק יחסי ממון כאשר היא אינה זכאית לקבלת מחצית זכויותיו מאחר ועבד ב"שחור" ולא הצהיר על הכנסותיו. לעובדה זו יש חשיבות בבואנו להפעיל שיקול דעת האם למשיבה היתה כוונת שיתוף בבעלות על הבית עם מערער שאין לה ממנו זכויות כלל ורק מתן ומתן.

לסיכום:

מן האמור עולה כי לא התקיימה בין הצדדים כוונה לשיתוף ספציפי בבעלות על הדירה.

עם זאת. לחוב המשכנתא ששולם היתה כוונת שיתוף מעצם העובדה שהמערער השתתף במקביל בתשלומים שוטפים של הוצאות הבית דבר שהקל על המשיבה לשלם את חוב המשכנתא. בהתאם לנתונים שהתקבלו מהבנק בתשובתו לפסיקתא שהוצאה לבנק ע"י בית הדין בהתאם לבקשתם המשותפת על המשיבה לשלם מחצית מחוב המשכנתא ששולמה עד למועד הקרע.

לאור האמור פוסק בית הדין:

- א. הערעור מתקבל חלקית בענין תשלום מחצית חוב המשכנתא.
- ב. על המשיבה לשלם למערער סך 151,252 ₪ שהם מחצית חוב המשכנתא ששולמה עד מועד הקרע. החישוב נעשה כאמור בתשובת הבנק מיום 11.07.2021 לפיה חוב המשכנתא בסה"כ עמד על 358,559 ₪ בעת רכישת הדירה, מסכום זה יש להפחית את היתרה ששולמה ממועד הקרע בסך 56,961 ₪, נמצא איפוא כי החוב במהלך תקופת הנישואין נותר על סך 302,598 ₪ שמחציתו עומד על סך 151,252 ₪ לתשלום המשיבה למערער.
- ג. באשר לקבלת זכות קניינית על הבית, הערעור נדחה והבית יותר בבעלות המשיבה.
- ד. אין צו להוצאות.
- ה. על המזכירות להשיב את כספי הערבות למערער בהתאם לנהלים.
- ו. בית הדין מורה על סגירת התיק.

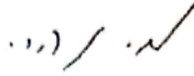
מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

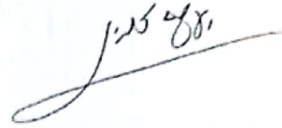
ניתן ביום ט"ז באב התשפ"א (25/07/2021).

הרב ציון לוח-אילוח

הרב מימון נהרי

הרב יעקב זמיר

העתק מתאים למקור
בנימין שונם, המזכיר הראשי
נחתם דיגיטלית ע"י הרב יעקב זמיר בתאריך 25/07/2021 12:13